

صحیفة الحسین علیہ السلام

[263] وحق پیشوایان را خفیف می شمارید، اما حق ناتوانان را ضایع ساختید، و اما حق خودتان را به گمانتان طلب کرده اید، نه مالی را بذل کرده اید، و نه جانی را در راهی که برای آن خلق شده در مخاطره انداخته اید، و نه در راه خدا یا خویشاوندی دشمنی ورزیده اید. و شما از خداوند انتظار دارید که شما را در بهشت ساکن گرداند و همنشین پیامبران بنماید و از عذابش در امان دارد، من بر شما که برگردن خدا منت می نهید، می ترسم که از طرف خدا بر شما عذاب و گرفتاری فرود آید، زیرا شما به مقام بزرگی رسیده اید که دیگران دارا نیستند و بر دیگران یافته اید، نیکان و پاکان را احترام نمی کنید، در صورتی که شما به خاطر خدا در میان مردم مورد احترام هستید. شما به چشم خود می بینید که پیمانهای الهی را می شکنند و با قوانین خدا مخالفت می کنند، ولی بیم و هراسی به خود راه نمی دهید، با آنکه از نقض عهد و پیمان پدران به هراس می افتید، ولی پیمانهای رسول خدا شکسته و خوار و بی مقدار گشته است، اما شما هیچ اهمیت نمی دهید، افراد کور و لال و زمین گیر در کشور اسلامی بدون سرپرست و مراقبت مانده اند و بر آنها رحم نمی شود، شما در خور موقعیت و منزلت خویش کار نمی کنید، و با کسی هم که وظیفه خود را در این مورد انجام می دهد یاری و همکاری نمی کنید، و با سازش و همکاری و مسامحه با ستمکاران خود را آسوده می دارید، خداوند فرمان جلوگیری از منکرات و بازداشتن مردم از آنها را داده است، ولی شما از آن غافلید.
